

[Bernhard Baunsgaard.]

et 0 i det beløb, før det kan have interesse.

Når jeg tillader mig at bruge så hårde ord, er det, fordi hr. Glistrup i dag i annoncer optræder som anbefaler for en bog, der handler om, hvordan man kan undgå at betale skat på lovlig og ulovlig vis. Jeg ved ikke, hvordan et medlem af dette ting, der opfordrer til ulovligheder, kan vente, at andre skal tage ham med alvor og behandle ham med blide ord.

Jeg skal tillade mig at læse op af en bog, der hedder „Skatteret“, som kom i 1957 på Gads Forlag, som var skrevet af en dengang velanset lektor i skatteret ved Københavns universitet, og som, synes jeg, på en særdeles rammende måde betegner det, vi, så vidt jeg kan skønne, er ude for i dette tilfælde. Denne velrenommerede lektor — det eneste, man kunne sige ham på, var nok, at han var lidt glad for disputer, men det synes jeg er til at bære — sagde:

„I et moderne demokrati vil der stede være en ikke ringe fare for, at politikerne vil søge på usaglig vis, altså ud over hvad der stemmer med en generel gennemførelse af flertallets retfærdighedsbegreber, at udnytte skattesystemet til at favorisere grupper og særinteresser, som de kan have særlig personlig eller partimæssig interesse i at stå sig godt med. Heldigvis har vi ikke i dansk skatteret kunnet finde særlig grølle eksempler herpå, modsat hvad man støder på i fremmed ret.“

Desværre gælder denne lektors ord ikke mere efter i dag. Jeg bør vel også fortælle, hvem denne lektor var. Lektorens navn var Mogens Glistrup.

Jeg skal ikke sige meget mere om disse forslag. Den socialdemokratiske ordfører havde gjort sig den ulejlighed at tage valgpropagandaen fra fremskridtspartiets side frem. Der er ingen grund til at gentage, hvad der blev sagt. Jeg synes, der er grund til at gentage én ting, der tidligere er blevet sagt om dette, nemlig at de besparelser, der var fremført på undervisningsområdet, ikke kunne holde, der var en manko på 1 mia kr. Da hr. Glistrup blev stillet over for dette og ikke vidste, hvordan han skulle kunne komme ud af det, klarede hr. Glistrup sig med at stikke det, som man på meget jævnt dansk ville kalde en plade; en direkte usandhed forsøgte han at klare sig med over

for den nuværende statsminister, idet han påstod, at der var sendt oplysning til Ritzaus Bureau, hvad der ikke var tilfældet; på det tidspunkt i hvert fald var det ikke sket. Nu nikker hr. Glistrup. Jeg tror ikke, hr. Glistrup står sig ved at gentage usandheder. Jeg har checket dette af med Ritzaus Bureau. Jeg må sige, at jeg helt uforbeholdent stoler mere på Ritzaus Bureau end på hr. Glistrup.

Jeg tror ikke, der er megen grund til andet end om disse forslag at konstatere: man har ikke fra det partis side, der har fremsat dem, søgt at skabe baggrund for dem, end ikke for sig selv. I de tal, man har jongleret med under valgkampen, er der unøjagtigheder på så mange punkter, at de i hvert fald ikke kan tages alvorligt. Jeg beklager, hvis skatteudvalget skal spilde megen tid med at gennemgå forslagene i stedet for at samle sig om det helt nødvendige arbejde på at gøre vore skattelove bedre, sådan at vi opnår det, jeg kan citere hr. Glistrup for, ikke den nuværende, men lektor Mogens Glistrup fra Københavns universitet, når han taler om, at ethvert moderne skattesystem bør bygge på skatteevneprincippet, og det vil føles uretfærdigt af befolkningens store flertal, hvis man ikke fastholder skatteevnen: at de bredeste skuldre skal bære de største byrder.

Men der var jo engang et andet, tidligere medlem, der sagde: man har en overbevisning, til man tager en ny, eller til det passer i éns sager.

Hagen Hagensen (KF):

Efter de allerede faldne bemærkninger om de to forslag, der er til behandling, kan jeg gøre mine bemærkninger forholdsvis korte. Jeg kan henholde mig til en del af det, de tidligere ordførere har sagt.

Det, vi står over for, må vel være det, der hedder: operation-væk-med-indkomstskatten, som en af fremskridtspartiets programudsendelser er benævnt, og som nu er indledt med, at partiet har fremsat forslag om særdeles kraftige forhøjelser af personfradraget i de kommende indkomstår og afskaffelse af den personlige indkomstskat fra og med 1979.

Levede vi i landet Utopia, ville sådan et forslag vel få en let gang igennem det der-værende parlament, hvis man da overhove-